

Когато влѣзълъ змеятъ въ стаята, той взелъ да души на-самъ-нататѣкъ и казалъ :

«Хмъ! хмъ! подушвамъ човѣшко мѣсо».

— »Безъ друго подушвашъ себе си! отговорило момичето. По-добрѣ ми кажи, дѣ ти е сърцето?»

— «Какво ти влиза въ работа това? — извикалъ змеятъ.

Но когато царската дъщеря взела да го милва и непрѣ-ставала да го моли, най-сетнѣ той казалъ: — «Знай тогава, че се намира подъ прага».

Слѣдъ това змеятъ изрѣмжалъ нѣщо прѣзъ жби и влѣ-залъ въ спалнята, гдѣто заспалъ.

Царскиятъ синъ чулъ разговора. Щомъ змеятъ си затво-рилъ очитѣ, той излѣзълъ отъ скривалището и взелъ да дири подъ прага змеевото сърце, но напусто.

На другиятъ день змеятъ отишълъ на ловъ въ гората, а когато привечерь се върналъ, пакъ извикалъ: „Подушамъ чо-вѣшко мѣсо, тукъ въ пруста!“

— «Ахъ», отговорило момичето, «ти подушашъ само себе си! Остави неразумнитѣ думи и по-добрѣ кажи, кждѣ е скрито сърцето ти!» Змеятъ се засмѣлъ и извикалъ:

— «Ей тамъ въ пизуля!»

Послѣ той легналъ и заспалъ.

Царскиятъ синъ пакъ чулъ тия думи и тихичко казалъ: «Много добрѣ, ще подиря».

А когато змеятъ заспалъ, потърсилъ въ пизуля, но нищо не намѣрилъ.

На другия день змеятъ много рано излѣзълъ, заключилъ на всѣкъждѣ и когато привечерь се върналъ и пакъ взелъ да подуша човѣшко мѣсо, царската дъщеря не го оставила да продума, а казала:

— «Ти ме излъга вече два пѣти, но се надѣвамъ, че трети пѣтъ нѣма да сторишъ това. Моля ти се, кажи гдѣ е твоето добро, милостиво и искрено сърце?»

Стариятъ змей поклатилъ глава и казалъ:

— «Ти си добро дѣте, затова слушай какво ще ти кажа: много надалече отъ тука, има едно безкрайно море, въ срѣ-дата на морето се намира островъ, на острова се издига много стара църквица, въ църквицата има дълбокъ кладенецъ, въ кла-денеца плува дива патка, тая патка има бѣло яйце и въ това яйце е скрито моето сърце».

Отъ многото думи змеятъ се уморилъ, тъй че, като свър-шилъ думата си, прострѣлъ се на леглото и дълбоко заспалъ.